

Een Keuze.

hem haar-zelve beloofd. En ze wilde hem alles geven, zelf alles nemen. Dat mócht ze ook, en móest ze wel haar arm zwoegend lijf geven. Zij moèst naar hem gaan. Morgen zou ze 't hem schrijven. Nou maar kalmer zijn. —

En den volgenden dag was 't weer hetzelfde als den vorigen. Het schrijven stelde ze uit, ze wou beter nadenken en weten, wat ze schrijven zou, hoè ze 't moeder zou zeggen. En dat juist deed haar weer wankelen.

Twee dagen na dien verschrikkelijken dag met Loo streed ze haar moeilijken strijd ten einde.

Eigenlijk moest ze naar een verjaarfestje. Moeder en Loo zouden er wel heengaan, vooral voor Loo, die er wat afleiding zou opdoen. Riek zei, dat ze hoofdpijn had en slapen zou.

Zoo ver was het dus met Loo, zoo kon hij zijn eigen en Moeders leven in gevaar brengen.

Alles, wat ze dien middag gezien en gehoord had, leefde als vreeselijke benauwing haar nog in de gedachten.

Nu moest ze kiezen. En ze zag haar heele leven, hier met Moeder doorgebracht. Als heel klein kind zag ze zich weer spelen in de straat, stoeien op het weiland, gillend wegvluchten voor de koeien, die achter haar aankwamen. Den geheelen dag zag ze moeder niet, want die was uit werken en kwam eerst thuis, als het donker was. . . . Toen ze negen jaar was, stierf Vader en waren de ellendige dagen gekomen. Moeder kon niet genoeg verdienen, en vaak moest ze spelen en slapen zonder eten. Geen dag was Moeder meer thuis. Daardoor kwam het, dat die nu zoo mager was en droef, met ingevallen wangen en gerimpeld vel. Alles had ze voor haar kinderen over gehad. Tot 's Zondags toe was ze bezig, en deed dan nog twee wasschen voor de menschen. En tot zelfs het moeilijkste en vieste pakte ze aan, als het maar geld gaf, om haar kinderen eten en kleeren te geven.

Nu eindelijk ging alles wat beter. En zou ze nu dat goed moedertje gaan verlaten?

Maar dat mócht toch niet. Moedertje had zich overwerkt, zich uit elkaar geploeterd en nu zij veel geld voor haar verdiende zou ze weggaan? Moeder dus weer in de ellende laten terugvallen? Waar moest die dan van leven? O, was Loo maar gezonder, kon die maar helpen, dan zou 't wel gaan. Maar dié kostte juist nog het meeste geld.

Neen, ze moest blijven. Haar geld aan Moeder willen geven en tevreden willen zijn met zijn drieën.

Toch, God het was zoo moeilijk!

Roel! Die voor haar naar Amerika gegaan was, die haar liefhad. En zij hield ook van hem. Zij verlangde naar hem. En, als 's nachts, hijgde haar jong lijf naar bevrediging. Roel, haar flinken, mooien jongen. Hèm wou ze, hèm alleen. Ze moèst hem hebben. — Ze kòn niet.

Het snikte in haar en schuddend schokten huilsnikken uit haar op. Heftig strekte ze de armen naar haar Roel, haar lieven jongen. Ze wou hem hier bij zich hebben, hem stevig aan zich drukken, en zoenen, zoenen. . . .!

Ze kòn niet zonder hem! Ze móest naar hem toe, al moest ze ook alles verlaten.

Dadelijk zou ze maar naar hem toegaan. Opgevoegen, loopt ze haar kamer aldor. Ze moet zich nog verkleeden, want ze zal vluchten, al het andere maar hier laten.

Ze zoekt allerlei bijeen, snikt wanhopig. . . . Want ze voelt het nu al, ze kàn niet. Ze zag Loo weer, zooals hij op dien middag geweest was. Dien moest ze toch ook helpen; en haar lieve Moeder!

Hièr moest ze blijven, troosten, helpen, mee lijden met de anderen.

En Roel dan?

Ze moèst blijven. Eigen lijfliefde en ziel verscheuren, wegslingeren eigen geluk. Om te helpen hier. . . .!

Toen schreef ze hakkelend een brief en postte hem dadelijk.